

Miroslav Kapinus

*** 1. 1. 1932 Blížkovice**

† 30. 11. 2012 Uherský Brod

Miroslav Kapinus se narodil první den roku 1932 v blízkovické sokolovně. Po studiu na gymnáziu v Moravských Budějovicích a Jihlavě odešel jako učitel na Moravské Slovácko. Stál u zrodu Divadla poezie v Uherském Brodě. Napsal celkem dvanáct básnických sbírek, překládal francouzskou poezii, publikoval v Literárním měsíčníku, Mladé frontě Dnes nebo v Rovnosti. Jeho fejetony i verše mohli často slyšet posluchači Českého rozhlasu. Je nositelem Ceny Učitelství za rok 1987, byl třikrát nejúspěšnějším autorem knižního vydavatelství Alisa, je autorem vítězné básně v soutěži o Cenu Kantrix Kingové, získal třikrát Cenu královny Alisy, dvakrát Cenu Benjamina Kinga i ocenění na mezinárodní literární soutěži v polském Strumienni (2005). In memoriam byla vydána poetická knížka pohádek z Vysočiny „Vršíček a jeho kamarádi“ (1. vydání: 2014, 2. vydání: 2015), kterou M.Kapinus napsal koncem šedesátých let minulého století. Jeho básnická sbírka „Doma“ a povídka „Terezčiny oči“ jsou umístěny v kopuli blízkovického kostela.

Josef Konrát

*** 14. 4. 1866 Praha**

† 16. 8. 1930 Blížkovice

Josef Konrát studoval zpěv v Pivodově pěvecké škole v Praze. Od roku 1889 do roku 1892 byl angažován v Národním divadle. Měl sonorní hlas s plnozvučnými výškami předurčený k lyrickým partiím. Z Národního divadla odešel k opeře v Linci (1893), pak v Bělsku (1894), v Bratislavě (1895) a v Olomouci (1899). V letech 1903-1909 působil v plzni, od roku 1909 žil ve Vídni. Roku 1912 odešel do soukromí do Blížkovic, kde žil se svou ženou, zpěvačkou Marií Konrátovou, ve vile Dalibor (dnes čp. 55). Trávil se, že si zde nechal postavit vilu, kde po ukončení pěvecké kariéry strávil zbytek svého života. Tato vila dostala název podle jedné ze Smetanových oper.

Blažej Konvalina

*** 3. 1. 1919 Blížkovice**

† 22. 1. 1942 Purfleet (Anglie)

Narodil se roku 1919 v Blížkovicích. Základní vojenskou službu nastoupil v Prostějově. Po rozpuštění československé armády roku 1939 odjel do Ostravy. Následně se dostal až do Anglie, kde absolvoval výcvik a byl přidělen k 313. peruti RAF, letce „A“ jako pilot-stíhač. Roku 1942 zahynul při cvičném souboji a byl pohřben v Hornchurch v Anglii. Prst z jeho hrobu byla 8. května 1997 slavnostně vložena do hrobu rodiny Konvalinovy v Blížkovicích.

Jiří Konvalina

*** 23. 3. 1809 Blížkovice**

† 22. 9. 1886 Blížkovice

Jiří Konvalina byl rakouský zemědělec a politik. Ve 2. polovině 19. století byl poslancem moravského zemského sněmu na starostou městečka Blížkovice.

Narodil se v rolnické rodině. Po roce 1850 působil jako starosta městečka Blížkovice. V moravských zemských volbách 1861 byl za české federalisty zvolen poslancem Moravského zemského sněmu ve venkovské kurii za okresy Znojmo, Vranov nad Dyjí a Moravské Budějovice. Zemřel na cholera, která v obci vypukla po odchodu pruských vojáků.

Petr Nevoral

*** 19. 10. 1883 Blížkovice**

† 22. 8. 1972 Brno

Narodil se v Blížkovicích ves č.p. 12 (146) rodičům Františkovi (1852) a Antonii (1856) Nevoralovým. Od dětství se věnoval hudbě. Jeho prvními učiteli byli otec František Nevoral a učitelé obecné školy, zvláště pak její správce Jan Juříček. Už v 18 letech odešel z Blížkovic k vojenské hudbě 1. bosensko-hercegovského pluku ve Vídni. Od té doby žil mimo Blížkovice (Bratislava, Vídeň, Brno).

Za první světové války byl nasazen na ruské a srbské bojiště. Konec války ho zastihl ve vídeňském vojenském archivu. Po jejím skončení se hned přihlásil, co by Čech, k nové československé armádě, kde působil v hodnosti kapitána na Moravském zemském velitelství.

Především však byl hudebník. Byl členem Helfertova orchestrálního sdružení (jednatel a 1931 místopředseda), které organizovalo meziválečnou a válečnou hudební aktivitu v Brně. Orchester vystupoval na mnoha koncertech v Čechách, a především na Moravě, kde propagovali českou (zvláště Janáčka a Smetanu) a světovou hudbu.

Ředitel Radiožurnálu Brno Antonín Slavík si ho vybral jako hráče na trombón do rozhlasového orchestru a současně jako archiváře rozhlasu. Zde založil Lidovou dechovou hudbu a 20 let ji řídil. Jejím prostřednictvím probouzel tradici venkovské dechovky. Mnohokrát hráli v rozhlase, a to i v době okupace. Protektorátní represe dopadly i na něj. Z Radiožurnálu byl propuštěn a vrátil se tam až po osvobození v roce 1945.

Byl aktivní i kompozičně. Napsal skladbu „*Svatba na Moravskobudějovicku se zpěvy a zvyky*“, která vycházela ze svatebních zvyků Blížkovic a byla 4x provedena v rozhlase. K jejímu uvedení došlo i v Blížkovicích 10.4.1949 při příležitosti odhalení pamětní desky Jiřího Procházky. Téměř byla zapomenuta jeho skladba „*Vzpomínka na Blížkovice*“, jejíž nahrávka kapelou Karla Kuchtyka se dochovala. Byl jeho blízkým přítelem a pro jeho kapelu napsal řadu not (dochovala se „*Směs v ¾ taktu*“).

Málo známý je mimořádně záslužný čin, kdy zachránil před zánikem notové party skladeb, jejichž původ byl na jaroměřickém zámku a které se hrávaly v Blížkovickém kostele. Po jejich nalezení provedl první prozkoumání a následně je předal v roce 1929 do oddělení hudby Moravského zemského muzea v Brně. Díky němu byla pro současnost zachována Blížkovická sbírka, která je poměrně ojedinělým souborem odrážejícím hudební kulturu v 17. a 18. století v rámci malé vesnické farnosti. Neobvyklý je zvláště počet skladeb s českými texty, které se zde vyskytují.

Petr Nevoral, jako významný hudebník je uváděn v „Českém hudebním slovníku osob a institucí“, vydaném Masarykovou univerzitou.

Jiří Procházka

*** 10. 4. 1769 Blížkovice**

† 17. 7. 1820 Vídeň

Jiří Procházka byl významný lékař, univerzitní profesor a fyziolog. Narodil se v rodině vesnického kováře v městečku Blížkovice v domě čp. 7. Vystudoval vídeňskou lékařskou fakultu a stal se mimořádným profesorem anatomie na vídeňské univerzitě a následně magistrem očního lékařství a anatomie. Proslul svými výzkumy nervových procesů, nervově reflexní činnosti, ale byl úspěšný i v dalších oborech. Působil jako profesor anatomie, fyziologie a očního lékařství na Lékařské fakultě Karlovy univerzity.

Antonín Roupec

*** 28. 3. 1888 Ratibořice u Moravských Budějovic**

† 31. 3. 1946 Moravské Budějovice

Antonín Roupec se narodil 28. března 1888 v Ratibořicích u Moravských Budějovic. Jeho učitelem v Měšťanské škole byl mimo jiné i český spisovatel a básník Otakar Březina.

Do zdejší obecné školy nastoupil jako učitel 1. září 1911 a od 20. února 1925 se stal jejím řídícím učitelem. V čele školy pak stál až do srpna 1929. V naší obci tak společně se svojí manželkou Leopoldou, se kterou měl dvě děti, Alenu a Miloše, strávil většinu svého života.

Ačkoliv to podle svých slov jako člověk bez vyznání (vystoupil z církve) a otevřený sociální demokrat, který byl politicky činný, neměl v Blížkovicích zrovna lehké, velice aktivně se podílel na veřejném životě v obci. Mimo jiné se zasloužil o udržení zdejší železniční zastávky, staral se o postavení dvou učitelských obecních domků a o udržení obvodního lékaře v obci. V předválečné době se zasadil o „přenesení“ státní měšťanské školy ze Šumné do Blížkovic. Byl také dlouholetým kronikářem školy i městyse Blížkovice a členem obecního zastupitelstva. Ihned po příchodu do naší obce se stal spoluzakladatelem a

jednatelem Národní jednoty pro jihozápadní Moravu (český národně obranný spolek). Za svého působení v Blížkovicích byl členem několika dalších významných spolků, např. Sokola, Okresního školního výboru, Zemské školní rady v Brně, starostou Úředního spolku jednot učitelů na Moravě a místostarostou Svazu učitelů československého v Praze.

Jako propagátor české myšlenky a tzv. „politicky podezřelý český učitel“ byl za první světové války internován v Hameau u Vídně a následně v pevnosti Komárně v tehdejších Uhrách a poté poslán na italskou frontu k benešovskému 102. pěšímu pluku rakousko-uherské armády. 4. října 1918 byl v srbském bojišti zajat a ještě téhož měsíce se přihlásil do francouzských legií, ale pro nedostatek dopravních prostředků nebyl nakonec do Francie převezen. Ze zajetí se vrátil domů 3. května 1919.

Ihned po návratu se opět aktivně zapojil do veřejného života v nově vzniklé samostatné Československé republice. Během svého života se několikrát osobně setkal s prezidentem T. G. Masarykem a později pak i s Edvardem Benešem. Dne 23. ledna 1932 byl výnosem ministerstva školství a národní osvěty jmenován členem Vrchního disciplinárního senátu při ministerstvu školství a národní osvěty v Praze. V září roku 1936 se dočkal ocenění i od samotných občanů Blížkovic. U příležitosti jeho 25. letého působení v obci ho obecní zastupitelstvo jednomyslně jmenovalo čestným občanem městyse Blížkovice a ocenilo tak jeho dlouholetou, nezištnou a především vynikající práci pro školu i občany.

V roce 1939 si Antonín Roupec podal ze zdravotních důvodů žádost o přeložení do Moravských Budějovic na trvalý odpočinek, na který odešel 31. srpna téhož roku.

Za okupace patřil k předním organizátorům Obrany národa (vojenská protinacisticky zaměřená odbojová organizace působící na území protektorátu) na Moravskobudějovicku. 8. prosince 1939 byl zatčen a uvězněn. Domů se vrátil 24. května 1945 s podlomeným zdravím. Na následky vězení v koncentračním táboře bývalý řídicí učitel Antonín Roupec dne 31. března 1946 v Moravských Budějovicích zemřel.

Jeho jméno je uvedeno na pamětní desce učitelů Země moravskoslezské v Brně, zhotovené na památku popravených a zahynulých příslušníků Svazu za měšťanců školství a osvěty v Zemi moravskoslezské.